

MÚSICA

“La cultura és una eina de transformació social”

El Festival Esperanzah! impulsa una caravana solidària contra les polítiques migratòries

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Hi ha festivals que són molt més que un esdeveniment musical d'un parell de dies i que mantenen una relació amb el públic que va més enllà d'oferir concerts a canvi del preu de l'entrada. El Festival Esperanzah!, que se celebrarà al Parc Nou del Prat de Llobregat del 7 al 9 d'octubre, va néixer fa vuit anys amb la voluntat de ser alguna cosa més que un reguitzell d'actuacions. Aquest any, a més, col·labora amb una caravana solidària que surt demà del Prat cap a Melilla per denunciar les polítiques migratòries europees i manifestar-se a favor de la lliure circulació de persones. I ho faran organitzant un Festiclown.

“La idea és envair Melilla amb pallasos i provocar rialles allà on d'altres aixequen tanques i murs”, diu Pablo Muñoz, de Pallasos en Rebel·dia, impulsors, juntament amb l'Esperanzah!, d'una caravana que té el suport dels festivals Clownia, Canet Rock i BarnaSants i dels col·lectius Stop Mare Mortum, Proactiva Open Arms, Coro Safari, Dones Sàvies de Sant Cosme i Dones Rumb a Gaza. Tots formen part de Cultura amb Causa, una xarxa que aplega “gent que entén la cultura com una eina de transformació social i que rema en la mateixa direcció”, tal com explica Alguer Miquel, vocalista del grup Txarango. “Fem pinya, en aquest cas concret, per donar suport a l'Esperanzah! i conver-

tir-lo en una gran manifestació sota el lema «F*** you troika. Volem acollir. Obrim fronteres»”, afegeix Miquel, que recorda que han triat Melilla perquè “Espanya ha sigut el laboratori del que està passant a Europa: ha marcat el model de polítiques migratòries i de fronteres”.

El Parc Nou del Prat, al barri de Sant Cosme, acollirà el cap de setmana actuacions d'una vintena de

grups i artistes, entre els quals hi ha La Sra. Tomasa, Els Catarres, Lágrimas de Sangre, Ramon Mirabet, Leo Bassi, Los Ganglios i Yacine & The Oriental Groove. Tothom se sent representat per un festival que “vol ser instrumental”. “Si no tenim reptes conjunts que puguin millorar la vida de les persones, l'Esperanzah! deixarà d'existir perquè no tindrà sentit”, explica el codirector de l'Es-

Òscar Rando, Beatriu Guarro, Conxita Castell, Laura Arau, Alguer Miquel, Martí Miquel, Pablo Muñoz i Laura Duran.

FRANCESC MELCION

peranzah!, Òscar Rando. De fet, el festival va néixer el 2008 amb un propòsit molt clar. “Primer volíem esborrar l'estigma històric que queia sobre el barri de Sant Cosme –diu Rando–. Vam incorporar-hi l'economia solidària i quan vam decidir cobrar entrada, vam pensar que era una gran oportunitat per ajudar diferents col·lectius. L'any passat el 100% dels beneficis van anar a projectes com el vaixell de Proactiva Open Arms, però també a projectes d'economia solidària de Sant Cosme que estan generant llocs de treball al barri”. Es tracta de mantenir activa una dinàmica que permeti millorar tant el que tenim més a prop com la situació dels refugiats.

Com diu Conxita Castell, de Dones Sàvies de Sant Cosme, iniciatives com l'Esperanzah! “fan molta falta, no solament a Sant Cosme, sinó arreu”. “Pensàvem que ja ho teníem tot, però avui la gent té els mateixos problemes que vam patir nosaltres als anys 50. Hi ha joves que sí que s'aixequen i protesten, però molts estan una mica passius, i això ens té una mica preocupades”, diu Castell. Segons Beatriu Guarro, de Stop Mare Mortum, per mobilitzar cal “sensibilitzar”, i la cultura és “una eina molt important”. “La cultura és un bon canal per transmetre missatges polítics, i és important assenyalar que la crisi dels refugiats només té una solució i és política. L'ajut humanitari pot contribuir a pal·liar-la, però la solució ha de ser política”, diu Laura Arau, de Dones Rumb a Gaza. —

LITERATURA

La identitat d'Elena Ferrante, revelada?

JORDI NOPCA
BARCELONA

“Elena Ferrante és l'escriptora sense cara. La seva figura està envoltada del secret més absolut”. Fins ara l'autora sempre ha aparegut descrita amb aquestes paraules a la web de l'editorial La Campana, que acaba de publicar en català l'últim volum de la tetralogia supervendes, *La nena perduda*. Aquest discurs podria canviar després que el periodista Claudio Gatti publicés ahir l'article *Elena Ferrante: an answer?*, que va aparèixer simultàniament a *New York Review of Books*, *Il Sole 24 Ore* i el *Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung*, i on afirma que rere el pseudònim de Ferrante s'amaga la traductora Anita Raja. Segons explica Gatti a l'article, la seva afirmació és resultat d'una “llarga investigació portada a terme durant mesos”,

durant la qual ha tingut accés als pagaments de drets d'autor de l'editorial Edizione E/O, on Raja ha traduït diversos llibres de l'alemany a l'italià des de fa dècades, entre els quals n'hi ha de Franz Kafka, Christa Wolf i Hans Magnus Enzensberger. En els exercicis corresponents als anys 2014 i 2015, que coincideixen amb l'èxit internacional de Ferrante –en els dos últims anys, cita l'article, se n'han venut més d'un milió d'exemplars en italià, i en anglès 2,6 milions–, les compensacions econòmiques de Raja van créixer “un 50% i un 150%” respectivament, un augment que es correspon amb “el creixement de la facturació de l'editorial”. “Si comparem els ingressos de Raja del 2015 amb els de cinc anys enrere és una quantitat set vegades més alta”, escriu Gatti.

La “font anònima” que ha facilitat la informació al periodista li ha permès comprovar que “cap altre

Coberta de l'edició catalana de l'últim volum de la tetralogia d'Elena Ferrante. LA CAMPANA

membre de l'editorial ha aconseguit un increment salarial similar en els últims anys”. Tenint en compte que la feina de traducció “està notòriament mal pagada”, recorda Gatti, l'augment “podria correspondre als drets d'autor dels quatre llibres de la saga de Ferrante”. Raja viu a Roma i està casada amb l'escriptor napolità Domenico Starnone. És filla d'una immigrant alemanya que va fugir de l'Holocaust i es va casar amb un magistrat napolità.

No és el primer cop que el nom de Ferrante es relaciona amb l'entorn de Raja. Fa deu anys “un equip de la Universitat La Sapienza de Roma va analitzar l'estil de Ferrante” i va arribar a la conclusió que “era molt probable que els llibres els hagués escrit Starnone”, el marit de la traductora. A l'article Gatti també explica que el juny del 2016 Starnone va comprar un apartament de 230 metres quadrats a Roma valorat “en més d'un milió i mig d'euros” que es troba a poc més d'un quilòmetre de distància d'un altre immoble que és propietat de Raja.

De moment des de l'editorial no s'ha fet cap comentari sobre el reportatge. —